

MARTTI LUTHER

Rakkauden kautta vaikuttava usko

Eihän Paavali esilläolevassa kohdassa käsittele kysymystä uskosta ja sen merkityksestä Jumalan edessä; hän ei, minä sanon, pohdi vanhurskautusasiaa – sitä hän on tehnyt tässä edellä pitkin matkaa –, vaan hän aivan suppeassa muodossa päättelee, mitä kristillinen elämä varsinaisesti on, sanoen: »Kristuksessa Jeesuksessa ei auta ympärileikkaus eikä ympärileikkaamattomuus, vaan rakkauden kautta toiminnassa oleva usko», toisin sanoen, ei kuviteltu eikä teeskennelty, vaan tosi ja elävä usko, ja juuri tämä harjoittautuu rakkauden kautta hyvissä teoissa ja tähdentää niitä. Me sanoisimme toisin saman asian näin: Sen, joka tahtoo olla tosi kristitty eli Kristuksen valtakunnassa, pitää olla tosi uskovainen; mutta toden teolla ei usko se, jonka uskoa eivät rakkauden teot seuraa. Näin hän kahtaanne, sekä oikealle että vasemmalle puolelle,

Kristuksen valtakunnasta sulkee pois ulkokultaiset: vasemmalle puolelle juutalaiset ja tekopyhät sanomalla: Kristuksessa ei auta ympärileikkaus, toisin sanoen: ei mitkään teot, ei mikään palvonta, ei kerrassaan mikään elämänmuoto, vaan yksin usko, joka ei perusta luottamustaan mihinkään tekoihin; ja oikealle puolelle veltot, toimetomat ja laiskat, he kun sanovat: Jos usko ilman tekoja tekee vanhurskaaksi, älkäämme siis tehkö mitään; uskokaamme vain ja tekkäämme mitä haluttaa! Älkää noin, te jumalattomat, Paavali sanoo; on totta, että usko yksin, ilman tekoja, vanhurskauttaa, mutta minä puhun tosi uskosta: se ei vanhurskautettuaan heittäydy toimeettomaksi, vaan on aina toimessa rakkauden kautta.

Galatalaiskirjeen selitys, s. 576–577. Suom. A.E. Koskenniemi. Turku 1932 (SLEY). Otsikointi DP.

Pyhitys

Me elämme yhteiskunnassa, jossa pyhyys ei ole kovin muodikasta. Päinvastoin, ennemminkin pyritään rikkomaan rajoja, häpäisemään pyhiä asioita, jotta lopulta mikään ei enää olisi pyhää. Kristittyinä meidät on kuitenkin kutsuttu juuri pyhyyteen.

Kautta aikojen kristityt ovat tuoneet ilmi uskonsa myös käytännön elämässään. Monesti myös heidän pyhä elämänsä on ollut vastoin silloisen yhteiskunnan arvoja. Kun antiikin Roomassa lapsia jätettiin heitteille, kristityt olivat tunnettuja siitä, että he sen sijaan pitivät lapsensa, ja jopa kulivat etsimässä heitteille jätettyjä lapsia ja ottivat heidät hoivaansa. Kun edelleen antiikin Roomassa aviovuoteeseen suhtauduttiin hyvin vapaasti, kristityt olivat tunnettuja siitä, että heille aviovuode oli pyhä.

Monessa suhteessa aikamme kysymykset ovat samankaltaisia kuin antiikin Roomassa. Syntymättömiä lapsia surmataan, ja sukupuolielämään suhtaudutaan kaikkena muuna kuin pyhänä asiana, jonka tulisi tapahtua ainoastaan avioliitossa. Kristittyinä meitä kutsutaan jälleen elämään pyhää elämää, sillä me olemme pyhän Jumalan lapsia, valkeuden lapsia.

Itsessämme meillä ei kyllä ole pyhyyttä. Mutta uskon kautta Kristukseen me tulemme osallisiksi hänen pyhydestään. Kasteessa uudestisyntymme Jumalan lapsiksi, me olemme uusi luomus. Vanha ihmisemme on hukutettu ja haudattu kasteessa ja esiin on noussut uusi ihminen. Siksi Paavali kehottaakin roomalaiskirjeen kuudennessa luvussa meitä elämään tämän uuden ihmisemme mukaan. Kristityn elämä on jokapäiväistä palaamista kasteeseen, vanhan ihmisen hautaamista katumuksessa ja uuden ihmisen nousemista uskon kautta ylösnousseeseen Kristukseen. Olkoon tämänkin lehden kirjoitukset omalta osaltaan rohkaisemassa meitä elämään Jumalalle pyhitettyä elämää, Jumalaa ja lähimmäistämme rakastaen.

Mitä on pyhitys?

Pyhitys on Pyhän Hengen työtä ihmistä kohtaan. Raamatussa tästä asiasta puhutaan sekä laajemmassa että suppeammassa merkityksessä.

Laajemmassa merkityksessä pyhitys tarkoittaa koko Pyhän Hengen työtä, nimittäin sitä, että ihminen erotetaan uskon kautta synnistä, hän näin tulee Jumalan lapseksi palvellakseen häntä ja perii iankaikkisen elämän. Tässä merkityksessä pyhitykseen kuuluu uskon lahjoittaminen Jeesukseen Kristukseen, uskovan sisäinen muuttuminen, uskossa varjeleminen ja iankaikkiseen elämään saattaminen.

Raamattu puhuu pyhityksestä laajemmassa merkityksessä mm. Ef. 5:25-27:ssä: ”Kristuskin rakasti seurakuntaa, että hän sen pyhittäisi, puhdistaa sen vesipesussa sanalla saadakseen asetetuksi eteensä kirkastettuna seurakunnan, jossa ei olisi tahraa eikä ryppyä eikä mitään muuta sellaista, vaan joka olisi pyhä ja nuhteeton.” Myös Vähä katekismus kolmannen uskonkappaleen selityksessä puhuu pyhityksestä laajassa merkityksessä.

Sanaa ”pyhitys” käytetään myös suppeammassa merkityksessä. Silloin tarkoitetaan uskovan sisäistä hengellistä muutosta eli elämän pyhyyttä. Pyhitys tässä merkityksessä on vanhurskauttamisen seuraus. Tässä merkityksessä pyhityksestä puhutaan esim. Room. 6:19:ssä: ”Sillä niin kuin ennen annoitte jäsenenne saastaisuuden ja laittomuuden orjiksi laittomuuteen, antakaa nyt jäsenenne vanhurskauden orjiksi pyhitykseen.” Kysymyksessä on siis uskon vaikutuksesta tapahtuva laittomuudesta pois kääntyminen ja hyvät teot.

Kummassakin merkityksessä pyhitys perustuu syntien anteeksiantamiseen. Tällä hengellisellä ravinnolla Pyhä Henki sanan ja sakramenttien kautta ravitsee uskovan sielua, synnyttää uskon, sen hedelmät, sekä varjelee uskon tiellä iankaikkiseen autuuteen.

Pyhityksen suhde vanhurskauttamiseen

Mitä on sanottava pyhityksen suhteesta vanhurskauttamiseen, riippuu siitä, tarkoitetaanko pyhitystä laajemmassa vai suppeammassa merkityksessä. Jos kyseessä on pyhitys laajemmassa merkityksessä, on vanhurskauttaminen osa pyhitystä. Tällöin kyseessä on koko tapahtumasarja, jonka myötä Jumala vie uskovan iankaikkiseen elämään: uskon lahjoittaminen, vanhurskauttaminen uskon kautta, uskon hedelmät, uskossa varjeltuminen ja autuuteen pääseminen.

Jos tarkoitetaan pyhitystä suppeammassa merkityksessä eli uskovan ihmisen hengellisenä uudistumisena ja hyvinä tekoina, on pyhitys vanhurskauttamisen seuraus. Pyhitys tässä mielessä on vanhurskauttavan uskon hedelmää.

Vanhurskauttaminen on sellaista Jumalan toimintaa ihmistä kohtaan, jossa hän Kristuksen tähden julistaa vanhurskaaksi eli syyttömäksi ihmisen, joka ei omasta puolestaan sellainen ole. Jumala lukee Kristuksen ansaitseman armon uskon kautta ihmisen hyväksi, toisin sanoen lahjoittaa hänelle syntien anteeksiantamuksen. Tämän vanhurskauden perustus on kokonaan ihmisen ulkopuolella, ja usko omistaa tämän vanhurskauden. Raamattu asettaa uskon kautta tulevan vanhurskauden kokonaan vastakohtaksi ihmisen omalle vanhurskaudelle: ”Sille, joka ei tee työtä, vaan uskoo häneen, joka julistaa jumalattoman vanhurskaaksi, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi.” (Room. 4:5)

Tämän pelastavan vanhurskauden seurauksena Jumala vaikuttaa uskovassa ihmisessä uudistumista ja hyviä tekoja. Vanhurskauttamisen ja pyhityksen välillä vallitsee erottamaton yhteys niin, että kun Pyhä Henki on synnyttänyt ihmisessä uskon Kristukseen, hän myös heti vaikuttaa hyviä tekoja. Siksi pyhitys on uskon välttämätön seuraus ja missä ei ole pyhitystä, ei ole oikeaa uskoakaan.

Ihmisen luontaisen lakihenkisen taipumuksen tähden on painottettava vanhurskauttamisen ja pyhityksen oikeaa suhdetta toisiinsa. Luonnostaan ihminen ajattelee, että hänen olisi ensin tehtävä itsensä pyhäksi, jotta hän voisi kelvata Jumalalle. Tätä vastoin on teroitettava sitä, että Jumala vanhurskauttaa sen, joka itsessään on jumalaton. Tämän armon seurauksena hän väistämättä vaikuttaa uskovassa hyviä tekoja.

Mikä saa aikaan pyhityksen?

Pyhitys on Jumalan aikaansaama muutos ihmisessä. Tämä muutos toteutuu uskon kautta. Tämä pätee pyhitykseen sekä laajemmassa että suppeammassa merkityksessä. Laajassa merkityksessä Jumala tekee tuomion ja kuoleman ansainneesta syntisestä ihmisestä armolapsen ja iankaikkisen elämän perillisen kaikkine vaiheineen uskon syntymisestä taivaan kirkkauteen ottamiseen saakka. Tähän kokonaisuuteen liittyy myös pyhitys suppeammassa merkityksessä eli uskovan sisäinen uudistuminen ja hänen tuottamansa hyvät hedelmät vaelluksen aikana. Se, että Jumala vaikuttaa pyhityksen antamansa uskon kautta, on väistämätöntä siltä pohjalta, että synteihinsä kuollut perisyynnin alainen ihminen ei voi tehdä itsestään vanhurskasta eikä siis myöskään omasta voimastaan tuottaa vanhurskauden hedelmiä.

Se, että yksin Jumala uskon kautta vaikuttaa pyhityksen, on herättänyt vastaväitteitä kirkon historian aikana. Mistä nämä vastaväitteet johtuvat? Suurimmaksi osaksi siitä, että usko on käsitetty ainakin osaksi ihmisen omaksi teoksi tai päätökseksi. Tällainen usko, joka johdattaa ihmisen luottamaan autuuden asiassa ainakin osittain itseensä, ei voi saada aikaan pyhitystä sen missään merkityksessä, ei siis syntien anteeksiantamusta, elämän uudistumista eikä iankaikkista elämää. Toisin on asia sen uskon osalta, joka Jumalan voimasta evankeliumin vaikutuksesta syntyy. Tämä usko luottaa keskellä omantunnon kauhuja Jumalan armolupaukseen yksin Kristuksen tähden, omistaa lohdutuksen elämässä ja kuolemassa sekä viimein vie perille iankaikkiseen elämään. Tällainen usko myös erehdyksettä synnyttää rakkauden Jumalaan, antaa varmuuden rukouksen kuulemisesta kaikissa ahdingoissa, kuolettaa pahaa himoa ja vaikuttaa hyviä tekoja Jumalan sanan mukaan.

Mikä merkitys ihmisen tahdolla sitten on pyhityksessä? Uuden ihmisen puolesta uskova iloitsee armosta ja iankaikkisesta elämästä. Uuden ihmisen puolesta hän myös mielellään suostuu Jumalan lakiin ja sen mukaisiin tekoihin, onhan laki kirjoitettu hänen sydämeensä uskon myötä. Tähän perustuu myös se, että apostolit monin paikoin kehottavat uskovia iloon ja hyviin tekoihin. Kuitenkin pyhityksen aikaan saava tekijä varsinaisesti on Jumala, joka antamansa uskon kautta on synnyttänyt uuden ihmisen, ja näin vaikuttaa kaiken oikean tahtomisen ja tekemisen.

Kimmo Närhi

Pyhityksen epätäydellisyys

Kun puhutaan pyhityksen epätäydellisyydestä, on kysymys pyhityksestä suppeammassa merkityksessä, eli uskovan uudistumisesta ja hyvistä teoista. Muut pyhitykseen liittyvät asiat, uskon synnyttäminen, syntien anteeksiantamuksesta osalliseksi tekeminen, uskon säilyttäminen ja iankaikkiseen elämään saattaminen ovat täydellisiä.

Uskovan uudistumisen ja hyvien tekojen epätäydellisyys johtuu siitä, että synti vaikuttaa uskovassakin koko hänen maallisen elämänsä ajan. Syntien anteeksiantamuksen omistavan uskon myötä Jumala vaikuttaa uskovassa oikeaa rakkautta Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan sekä tämän rakkauden mukaisia tekoja. Tämän rakkauden ja hyvien tekojen tiellä uskova myös voi kasvaa, ja se onkin monien apostolien uskoville antamien ohjeiden tarkoitus. Samoin kuin Jumala myös elämänvaiheiden kautta vahvistaa uskoa, hän myös kokemuksen kautta kasvattaa uskovaa pyhityksen tiellä. Ei kuitenkaan pidä ymmärtää niin, että elämänvaiheet sinänsä vahvistaisivat uskoa, vaan niin, että usein poikkeuksellisten tapahtumien ja vaikeuksien keskellä Jumala erityisesti osoittaa sanansa voimaa ja vahvistaa meitä armossa.

Uudistuminen ja hyvät teot jäävät kuitenkin tämän elämän aikana aina vajaiksi. Apostoli Paavali totesi tämän omakohtaisesti: ”Huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon hyvää tehdä, sen lain, että paha on minussa läsnä, sillä sisäisen ihmiseni puolesta iloitsen Jumalan laista, mutta jäsenissäni näen toisen lain, joka sotii mieleni lakia vastaan ja pitää minut vangittuna synnin laissa, joka on jäsenissäni.” (Room. 7:21-23)

Apostoli Paavali myös kaipasi tästä elämästä Herran luo: ”Halu minulla on päästä täältä pois ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi.” (Fil. 1:23) Tämä kaipauskin osoittaa sitä, että pyhitys täällä on epätäydellistä ja tulee täydelliseksi taivaassa.

Ymmärrys siitä, että pyhitys tässä ajassa on epätäydellistä, varjelee sellaiselta väärältä opilta, että uskova voisi tulla synnittömäksi. Tällainen oppi johtaa joko Jumalan lain vähättelyyn siten, että ihminen kuvittelee täyttävänsä sen, tai valheellisuuteen, jolloin ihmisellä on väärä käsitys elämästään, että se olisi täydellistä, mitä se ei kuitenkaan koskaan tässä ajassa ole. Oikea ymmärrys pyhityksen epätäydellisyydestä puolestaan tukee sitä lohdullista asiaa, että uskova ihminen elää koko ajan Jumalan armon ja yksin sen varassa. Juuri tällainen usko myös vaikuttaa pyhitystä.

Kimmo Närhi

Uskon alkaja ja täyttävä

"Silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen" (Hepr. 12:2)

On aina Pyhän Hengen työ, että käännämme katsemme pois itses-
tämme Jeesukseen. Mutta saatanan
työ on päinvastainen. Hän pyrkii jat-
kuvasti saamaan meidät katsomaan
itseemme sen sijaan, että katsoisim-
me Jeesusta, uskomme alkajaa ja
täyttäjää. Paholainen syöksee tuliset
nuolensa mieleemme: "Syntisi ovat
liian suuret armahdettavaksi; sinulla
ei ole uskoa; et kadu riittävästi; et
koskaan pysty jatkamaan loppuun
asti; sinulla ei ole sellaista iloa kuin
toisilla Jumalan lapsilla; yhteytesi
Jeesukseen on niin horjuva." Nämä
kaikki ovat ajatuksia omasta itsestä!
Emme koskaan löydä lohdutusta
tai varmuutta katsomalla itseäm-
me. Mutta Pyhä Henki kääntää sil-
mämme kokonaan pois itsestämme.
Sanan kautta Hän näyttää, että me
emme ole mitään, mutta Kristus on
kaikki! ". . . jos joku on Kristuksessa,
hän on uusi luomus. Se, mikä on
vanhaa, on kadonnut, katso, kaikki
on uudeksi tullut" (2 Kor. 5:17).

Mutta niin kauan kuin eläm-
me kuolevaisessa ruumiissamme,
Hengen ja lihan välillä on taistelu.
Tämä sisäinen taistelu ei ole mitään

uutta. Kautta historian perkele on
vaivannut kristittyjen ja seurakunnan
sieluja istuttamalla harhaopin sieme-
niä. Yksi saatanan suurimmista tem-
puista on johtaa ihmisiä virheelliseen
uskoon, että vaikka Jumala tekee
vanhurskauttamisen työn, niin syn-
tisten täytyy saada aikaan oman elä-
mänsä pyhitys. Luther opetti oikein:
"Kirotuin ja vahingollisin harhaoppi,
joka on koskaan kiusannut ihmisen
mieltä, on käsitys, että jotenkin hän
voisi tehdä itsensä riittävän hyväksi
ansaitakseen elää Pyhän Jumalan
yhteydessä." Perkele on valehtelija.
Pyhä Henki kuitenkin kääntää mie-
lemme pois itsestämme, pois paho-
laisen valheista ja kohti Jeesusta,
joka puhuu totuutta ja on tosiaankin
"totuus". Hän ei ainoastaan ole usko-
si alkaja, vaan myös uskosi täyttävä.
Hän on se, joka pyhittää sinut läpi-
kotaisin. Jeesus on, kuten apostoli
Paavali sanoo, meidän viisautemme
Jumalalta ja vanhurskaus ja pyhitys
ja lunastus (1 Kor. 1:30). Mitä Ju-
mala ensin saa puolestamme aikaan
Kristuksessa pelastuksella ja van-
hurskauttamisella, sen hän aikaansaa
vaikuttaen meissä Pyhän Henkensä
kautta pyhityksen. Voimme pitää
vanhurskauttamista ja pyhitystä "sa-
man kolikon kahtena puolena".

Raamatullinen termi pyhittää ja pyhitys on samasta sanaperheestä kuin pyhä ja pyhyys. Näiden kaikkien termien taustalla on Jumalan Pyhän Kolminaisuuden ehdoton synnittömyys ja täydellinen puhtaus. Kun Jumala ”pyhittää” meidät, Hän lähettää meille Pyhän Henkensä niin, että Hänen armonsä kautta emme ainoastaan usko Hänen Sanaansa, vaan myös me voimme tehdä mielellämme Hänen tahtonsa. Pyhä Henki käyttää Jumalan Sanaa ja pyhiä sakramenteja välineinä, joita käyttäen hän pyhittää meidät pyhän kristillisen kirkon yhteydessä.

Oppi pyhityksestä on yksi suurista siunauksista, jotka Jumala on antanut kirkollensa, koska pyhyyttä vaaditaan jokaiselta ihmiseltä, joka seisoo pyhän Jumalamme edessä. ”Kuka saa astua HERRAn vuorelle, kuka seisoo hänen pyhässä paikassaan? Se, jolla on viattomat kädet ja puhdas sydän, joka ei halua turhuutta eikä vanno väärin. Hän saa siunauksen HERRAlta ja vanhurskauden pelastuksensa Jumalalta” (Ps. 24:3-5). Jos vietämme ikuisuuden Pyhän Jumalan edessä, meidän täytyy olla osallisia hänen pyhydestään. Sanassaan Jumala sanoo: ”Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen,

sillä ilman sitä kukaan ei ole näkevä Herra” (Hepr. 12:14).

Kuitenkin Aadamin syntiin lankeamisen jälkeen jokaisen sielun luonnollinen tila on olla erotettu seisomasta Jumalan edessä, paitsi yhden – Jeesuksen Kristuksen, Jumalan ainoan pojan. Vain hänellä yksin on ”viattomat kädet ja puhdas sydän”. Hän syntyi ilman syntiä. Hyvä uutinen on, että me, jotka Jumalan armon kautta olemme pelastetut, saamme pyhyitemme Kristukselta. Se on lahja, joka annetaan uskon kautta. Pyhitys on Kristuksen lahja, jossa hän puhdistaa meidät Jumalan pyhäksi kansaksi. Kaikki, jotka kastetaan Kristukseen, ovat hänet päälleen pukeneet (Gal. 3:27). Me tulemme ”osallisiksi hänen pyhydestään” (Hepr. 12:10). Siksi pyhitys on lahja Jumalalta aivan samoin kuin vanhurskauttaminen.

Mutta ymmärtäkäämme ensin siis vanhurskauttamisen ja pyhityksen välinen suhde. Kristus on linkki uskon ja elämän, vanhurskauttamisen ja pyhityksen, pelastuksen ja pyhän elämän välillä, sillä ”. . . hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi”

(1 Kor. 1:30). Uskon silmämme kohdistuvat Jeesukseen ja häneen ainoastaan, eikä itseemme tai siihen miten edistymme pyhydessä. Koska hän on lunastuksemme, hän on myös vanhurskaudemme tai täydellisyytemme Jumalan edessä. Meillä on apostoli Paavalin kanssa yhteinen Kristus-keskeinen tunnustus: ”Sillä eläminen on minulle Kristus ja kuoleminen on voitto” (Fil. 1:21). VAIN näin murskataan siteemme syntiin, sekä syyllisyyden ja epätoivon tunteisiin, ja saamme tilaisuuden elää pyhää elämää todellisessa vapaudessa. Henki nostaa silmämme pois itsestämme Jeesukseen. Pyhityselämä on, kuten vanhurskauttaminenkin, Kristuksen teko alusta loppuun. Hän uudistaa sydämemme ja mielemme kulkemaan iloiten Jumalan kanssa ja uudessa uskon kuuliaisuudessa.

Katselemme Kristusta uskon silmin, ja näemme hänet selvästi hänen pyhässä Sanassaan. Tuo sana puhdistaa ja pyhittää sielun, joka siihen tarrautuu (Joh. 15:3). Sanan ansiosta meiltä ei puutu mitään, koska se on ”elämän, totuuden, valkeuden, rauhan, vanhurskauttamisen, pelastuksen, ilon, vapauden, viisauden, hyveellisyyden, armon, autuuden, ja kaiken hyvyyden sana. . . [Koska Jumalan Sana] on pyhyden, totuuden, vanhurskauden, vapauden ja rauhan sana ja se on täynnä jakamatonta hyvyyttä, sielu, joka yhtyy siihen uskon vakaudessa, on siihen niin yhdistynyt, että se ei ole ainoastaan osallinen siitä, vaan se on kaikkien sen hyveiden läpäisemä ja kyllästämä. [Jumalan Sana] antaa sielulle kaiken sen, mikä Sanaan kuuluu! Näin siis sielu on, yksin uskosta,

ilman tekoja, Jumalan Sanan kautta, vanhurskautettu, pyhitetty, varustettu totuudella, rauhalla, ja vapaudella, sekä täytetty ääriään myöten kaikella hyvällä ja tehty todella, Jumalan lapsiksi, kuten sanassa sanotaan: ’Hän antoi vallan tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä’ (Joh. 1:12).” (Marti Luther, Kristityn vapaudesta, s. 13–14).

Uskomme vihollinen tekee kaiken, minkä hän voi, kääntääkseen meitä pois Sanasta, ja näin katsoomasta Jeesukseen. Hän johtaa ihmisiä halveksimaan Jumalan sanaa ja kuulemasta ja näkemästä Kristusta sellaisena kuin hän todella on, Vapahtajamme, syntisten ystävä. Sen sijaan perkele kylvää mieliimme sellaisia ajatuksia kuin: ”Kas, se on hyvä niin, mutta katso, miten vaikea elämäsi on, miten petit Jumalan ja toiset. Eikä uskosikaan ole juuri mitään.” Hän kiusaa meitä ajattelemaan, että Jeesus on tehnyt osansa pelastaaksesi sinut, mutta SINUN on tehtävä oma osuutesi eläen pyhää elämää. Hän menee niinkin pitkälle, että saa meidät uskomaan, että Kristuksen kärsimys ja kuolema eivät ole riittäviä pelastukseen. Saadaksemme suotuisan aseman Jumalan edessä meidän täytyisi siis asettaa omat tekomme vastapainoksi. Tästä ajatuksesta on myös houkuttelevampi, hienovaraisempi muoto, jonka mukaan Jumala aloittaa pelastuksen teon, ja meidän täytyy kilpailla se itsellemme. Jumalan armollinen oikeuden määräys voi julistaa meidät uskon välityksellä vanhurskaaksi yksin Kristuksessa, mutta meidän omasta voimastamme sitten riippuisi rakkauden ja kuuliaisuuden tekojen

suorittaminen, joita todellinen pyhyys vaatii. Näin juuri perkele yrittää saada meidät ajattelemaan. Tällainen harha tekee vanhurskauttamisen pelkäksi pyhityksen ensimmäiseksi etapiksi. Jumala saa meidät alkamaan pyhyiden polulla, ja me jatkamme loput. Jumalalla on oma osansa, ja meillä on omamme, näin siis virheelinen ajatuskulku menee.

Pyhässä sanassaan Jumala opettaa toisin! Elämä, jonka asumme ”ruumiissa”, elämme uskossa Jumalan Poikaan, joka on rakastanut meitä ja antanut itsensä edestämme (Gal. 2:20). Meillä ei ole Jumalalle otollista elämää, joka olisi irrallaan uudesta elämästä jonka Jumala antaa uskon kautta. Ja tämä usko on itsessään ”. . . Jumalan lahja. Se ei

ole teoista, ettei kukaan kerskaisi” (Ef. 2:8-9). Olemme siksi ”. . . hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä tekoja varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, jotta niissä vaeltaisimme” (Ef. 2:10). Vanhurskautus ja kristillinen elämä [pyhitys], ovat kaksi yhden jumalallisen todellisuuden näkökohtaa – elämä, joka on annettu ja vaikutettu meissä, Jeesuksen Kristuksen kautta. Silmät luotuna Jeesukseen voimme sanoa apostoli Paavalin kanssa: ”varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen saattava päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään saakka” (Fil. 1:6).

Syntien anteeksiantaminen on perusta elämälle Kristuksessa – tähän todellisuuteen perustuu myös

koko suhteemme sekä Jumalaan että ihmisiin. Anteeksiantamuksen evankeliumi antaa meille voiman ja vauhdun Jumalaan uskomiseen ja lähimmäisen rakastamiseen.

Jotain tapahtuu meille, kun Jumala antaa anteeksi. Hän sekä tuhoaa syntimme, että julistaa meidät pyhiksi. Syntien anteeksisaaminen tuo aina mukanaan kuoleman ja ylösnousemuksen – vanhan Aadamin kuoleman ja uuden ihmisen ylösnousemuksen Kristuksessa. Syntien anteeksiantamuksessa lakkaamatta eläminen tuo elämäämme päivittäisen uudistuksen Kristuksessa. Tässä on pettämätön jalansija uutta elämää varten, joka saa pyhät ihmiset elämään pyhää elämää. Emme ole pyhiä itsessä, emmekä itsestä; elämämme kastettuina uskovina ei ole omamme. Pyhitys on elämä, jossa Kristus asuu meissä. Ja koska se on Kristuksen elämä, se on pyhä elämä (Gal. 2:20). Halumme elää pyhää elämää Jumalan lapsina ei tule omasta tahdostamme. Jumala on vapauttanut meidät evankeliumin kautta. ”Sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi” (Fil. 2:13). Jokaisen hyvän teon, jonka teemme, Jumala itse vaikuttaa meissä. Tämä käsittää myös maalliset toimet. Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Jumalan armah-tavan laupeuden kautta kehotan siis teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi. Se olkoon teidän järjellinen jumalanpalveluksenne” (Room. 12:1). Meidän tarvitsee päivittäin riisua päältämme vanha ihminen ja pukeutua Kristukseen.

Jumala ei pakota meitä olemaan kuin robotit kristillisen elämän elämisessä, mutta emme myöskään voi ylpeillä millään, mitä teemme. Se on Jumalan armollinen teko meissä Sanan ja sakramenttien välityksellä.

Usko ja Sana ovat kaikki, sillä Kristuksessa meillä on kaikki. Siksi katseemme kohdistuu Jeesukseen! Ei niin, että siten ansaitisimme mitään, vaan koska Kristuksessa meillä on kaikki. Itseämme ja elämäämme tarkastellen näemme puutteemme. Petimme itseämme yrittäessämme parantaa, mikä on synnin tähden kadoksissa. Evankeliumi muuntaa meitä uudeksi luomukseksi Kristuksessa. Jeesukseen katsoen hyväksymme uskossa, että emme ole enää me, jotka elämme, vaan Kristus elää meissä. Uskon silmämme ovat aina luotuna Herraan, mutta rakkaudessa, jonka usko tuottaa, katseemme on lähimmäisemme palvelemisessa. Täten meillä ei ole aikaa keskittyä itseemme, koska on niin paljon, mitä Herramme haluaa saada meissä ja meidän kauttamme aikaan.

”Ja kaikki, minkä teette sanalla tai työllä, kaikki tehkää Herran Jeesuksen nimessä, kiittäen Jumalaa ja Isää hänen kauttaan” (Kol. 3:17). Pyhitys on Jumalan kutsu elää tavallisessa ympäristössä epätavallisin tavoin. Jumalan Sanalla ja pyhällä ehtoollisella puhdistettuna kristityt elävät pyhityselämänsä, alkaen perheessä ja jatkaen ulos: ystäviin, tuttaviin, työssä, ja yhteiskunnassa Kristuksen pyhinä ihmisinä toisiaan palvellon Jeesus Kristuksen, meidän Herramme, nimessä.

Edward Brockwell

Hengen hedelmä on rakkaus

”Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsehillintä.” (Gal. 5:22) Seuraavissa kirjoituksissa käsitellään yksitellen tässä kohdassa mainittuja Hengen hedelmiä. Ensimmäisenä mainitaan rakkaus.

”Jumala on rakkaus.” (1. Joh. 4:8) Rakkaus on jotain hyvin oleellista, sillä Jumala itse on rakkaus. Tämä ei ole pelkkä kaunis korulause, vaan tällä on hyvin syvä merkitys. Jumala on nimittäin kolmiyhteinen. Kolmiyhteisen Jumalan kolme persoonaa rakastavat toisiaan iankaikkisuudesta. Näin Jumala on todella iankaikkinen rakkaus.

Rakkaudessaan Jumala on myös luonut maailman ja ihmisen. Valittavasti ihminen sulki sydämensä Jumalan rakkaudelta langetessaan syntiin. Jumala kuitenkin rakastaa ihmiskuntaa niin paljon, että hän antoi Poikansa ristinkuolemaan, jotta ihmiskunta voisi päästä takaisin Jumalan yhteyteen. Jumala tuli ihmiseksi, jotta hän voisi sovittaa ihmiskunnan Jumalan kanssa.

Niin mekin siis tulemme uskon kautta osallisiksi Jumalan rakkaudesta Kristuksessa. Ja koska Jumala rakastaa meitä, mekin rakastamme (1. Joh. 4:19). Jumalan rakkaus meitä kohtaan saa meidät rakastamaan Jumalaa ja lähimmäisiämme.

Rakkaus on siis mitä suurimmassa määrin Hengen hedelmä. Oikeastaan kaikki muut Hengen hedelmät, joita seuraavissa kirjoituksissa käsitellään, sisältyvät rakkauteen tai ovat vain rakkauden erilaisia ilmentymiä. Pyhä Henki on Jumala, siis hän on rakkaus, ja kun hän tulee asumaan sydämeen, hän vaikuttaa rakkautta. Siksi me olemme kristittyinä kutsuttuja rakastamaan Jumalaa ja toisiamme. Rakkauden tulisi aina olla tekojemme motiivina. Silloinkin, jos esimerkiksi vanhemman täytyy nuhdella lasta, tulee motiivin aina olla rakkaus lasta kohtaan ja se tulee tehdä rakkauden hengessä.

Kaikkien kristittyjen tekojen tulisi olla ikään kuin rakkauden läpikulkemina. Kirjoittaahan Paavali: ”Jos minulla olisi profetia ja tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja jos minulla olisi kaikki usko, että voisin siirtää vuoria, mutta minulla ei olisi rakkautta, en olisi mikään. Jos jakelisin kaiken omaisuuteni, ja jos antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, en siitä mitään hyötyisi.” (1. Kor. 13:2–3)

Olkoon siis meillä aina mielessämme Jumalan rakkaus, jolla hän meitä rakastaa, ja osoittakaamme rakkautta kaikissa teoissamme. ”Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei ärsyynny, ei muis-tele pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa. Kaikki se kestää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii.” (1. Kor. 13:4–7)

Hengen hedelmä on ilo

”Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin sanon: iloitkaa!” (Fil. 4:4) Seuraava Hengen hedelmä, joka mainitaan, on ilo. Kristityn ilon lähde on nimenomaan Herrassa, niin kuin Paavali edellä kirjoittaa. Me saamme iloita siitä suuresta rakkaudesta, jolla Jumala on meitä rakastanut. Jumala on luonut meidät ja antaa meille kaikkea hyvää. Hän on lunastanut meidät, ja antaa meille kaiken anteeksi Kristuksen ristinkuoleman ja ylösnousemuksen tähden. Hän antaa meille armon, pelastuksen ja iankaikkisen elämän. Hän suojelee ja varjelee meitä ja on kanssamme kaikissa elämämme vaiheissa. Hän johdattaa elämäämme ja ohjaa meitä.

Raamatussa sanotaan, että Jumala iloitsee omistaan: ”Sinä päivänä sanotaan Jerusalemitille: ’Älä pelkää, Siion, älkööt kätesi väsykö. HERRA, Jumalasi, asuu sinussa; hän on sankari, joka auttaa. Hän iloitsee sinusta ilolla, hän on ääneti, sillä hän rakastaa sinua, hän riemuitsee sinusta riemulla.’” (Sef. 3:16–17) Jumala todella rakastaa meitä ja iloitsee meistä.

Kuinka suuri ilon aihe tämä meille onkaan! Niin siis Pyhä Henki saa aikaan uskon myötä myös iloa kristityssä. Tämä on sellaista iloa, jolla on kestävä perusta, sillä ilomme lähde ja syy on Jumala ja hänen rakkautensa meitä kohtaan. Siksi meillä on myös aina kaiken murheenkin keskellä syytä iloon. Murheessa saamme iloita Jumalan lohdutuksesta, ahdistuksessa ja ahdingossa voimme iloita Jumalan avusta, syntisyydessämme voimme iloita Jumalan armosta ja rakkaudesta.

Joskus on aivan paikallaan osoittaa surua ja murhetta. Kun esimerkiksi lähimmäinen nukkuu pois, on aivan sallittua osoittaa murhetta ja surua. Tämä kuuluu ihmisyyteen. On myös esimerkiksi paikallaan osoittaa surua ja katumusta omasta synnistään. On kuitenkin myös vääränlaista synkkyyttä ja surumielisyyttä. Luther kirjoittaa: ”Jumala siis on murheen henkeä vastaan, hän vihaa surunsävyistä oppia, surunsävyisiä ajatuksia ja sanoja ja hän ilahtuu ilomielisyydestä. Eihän hän saapunut meitä murehduttamaan, vaan tekemään iloisiksi. Senpä vuoksi apostoli paikka paikoin kehoittaa, jopa profeetat, apostolit ja Kristus itsekin käskivät meitä iloitsemaan ja riemuitsemaan.” (Galatalaiskirjeen selitys, s. 647)

Meillä on aina syytä iloon, koska meillä on aina Jumala, joka rakastaa meitä ja haluaa meille hyvää. Hän haluaa myös saattaa meidät lopulta iankaikkiseen iloon, taivaan kirkkauteen, jossa saamme iloita ja riemuita iankaikkisesti Jumalastamme. Olkaamme mekin aina levittämässä tätä iankaikkista iloa ympärillemme, heijastaen lähimmäisillemme sitä iloa, jolla Jumala iloitsee meistä.

Hengen hedelmä on rauha

”Rauhan Jumala olkoon teidän kaikkien kanssa.” (Room. 15:33) Jumala on rauhan Jumala. Ja hänellä on rauhan ajatukset ihmiskuntaa kohtaan: ”Sillä minä tunnen ajatukseni, jotka minulla on teitä kohtaan, sanoo HERRA: rauhan eikä turmion ajatukset antaakseni teille tulevaisuuden ja toivon.” (Jer. 29:11) Synti rikkoi rauhan Jumalan ja ihmisten välillä. Mutta Jumalalla oli rauhan ajatukset ihmisiä kohtaan. Siksi hänen Poikansa sovitti maailman Jumalan kanssa ja sai aikaan rauhan ihmisten ja Jumalan välillä.

”Koska meidät on siis uskosta vanhurskaiksi julistettu, meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.” (Room. 5:11) Kristuksen kautta meillä on rauha Jumalan kanssa. Niin Hengen hedelmää on se, kun meillä on rauha omassatunnossamme, koska tiedämme, että syntimme on sovitettu ja meillä on anteeksiantamus.

Samaa rauhaa meidän tulee heijastaa myös ympärillemme: ”Lopuksi, veljet, iloitkaa, tulkaa täydellisiksi, ottakaa vastaan kehotuksia, olkaa yhtä mieltä, eläkää sovussa, ja rakkauden ja rauhan Jumala on oleva kanssanne.” (2. Kor. 13:11) Rauhan Jumalan lapsina meitä kutsutaan elämään rauhassa ja sovussa myös toistemme kanssa. Meidän ei tule räyhätä ja riehua, vaan olla anteeksiantavaisia ja armahtavia. Lutherkin selittää tätä kohtaa: ”Kristityt ovat hiljaisia ja levollisia, eivät he riitele eivätkä toinen toistaan vihaa; he päivästään pitkämielisinä kantavat toistensa kuormia.” (Galatalaiskirjeen selitys, s. 648)

Meillä on myös rauha kaiken rauhattomuuden ja levottomuudenkin keskellä, sillä saamme luottaa, että Jumala ohjaa kaikki ahdistuksen keskellä rauha sydämissämme. ”Älkää murehtiko mistään, vaan saattakaa kaikessa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa tietoon Jumalan edessä, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.” (Fil. 4:6–7)

Hengen hedelmä on pitkämielisyys

”Mutta sinä, Herra, olet laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen, suuri armossa ja totuudessa.” (Ps. 86:15) Jumala on pitkämielinen. Hän kärsii pitkämielisesti ihmisten syntejä. Hän armahtaa meidät Kristuksen tähden.

Pyhän Hengen tempeleinä olkaamme mekin pitkämielisiä, niin kuin Jumala on pitkämielinen meitä kohtaan. Kuinka usein mekin vielä heikkoudessamme rikomme taivaallisen Isämme tahdon. Ja kuitenkin hän pitkämielisesti kärsii heikkouksiamme. Hän on aina valmis armahtamaan ja antamaan anteeksi.

Antakaamme siis mekin toisillemme anteeksi. Kärsikäämme toisiamme. Älkäämme olko nopeita vihaan ja ärtymykseen, vaan olkaamme pitkämielisiä ja armahtavaisia. Osoittakaamme ymmärtäväisyyttä toisiamme kohtaan. Älkäämme olko heti ensimmäisenä osoittamassa lähimmäisemme puutteita ja heikkouksia.

”Pukeutukaa siis te, jotka olette Jumalan valittuja, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen, sietäkää toinen toistanne ja antakaa toisillenne anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan. Niin kuin Herrakin on teille antanut anteeksi, niin tekin antakaa.” (Kol. 3:12–13)

Dani Puolimatka

Hengen hedelmä on ystävällisyys

”Älkääkä saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, jolla teidät on sinetöity lunastuksen päivään asti. Kaikki katkeruus, kiivastus, viha, huuto ja pilkka sekä kaikki pahuus olkoon kaukana teistä. Olkaa sen sijaan toisianne kohtaan ystävällisiä, hyväsydämisii, anteeksiantavaisia toinen toisellenne, niin kuin Jumalakin on Kristuksessa teille antanut anteeksi.” (Ef. 4:30–32)

Jumala on suuressa armossaan meitä kohtaan ystävällinen. Meidänkin tulee olla ystävällisiä toisillemme. Paavali varoittaa kristittyjä, että he eivät murehduttaisi Pyhää Henkeä. Yksi Hengen hedelmä on ystävällisyys. Siksi jos sen sijaan olemme äkkipikaisia, täynnä kaikenlaista kiivastusta, vihaa, huutoa ja pilkkaa, silloin emme elä Hengen mukaan vaan lihamme mukaan. Silloin annamme vanhalle luonnollemme vallan.

Meidän ei tule olla töykeitä ja kylmiä muita ihmisiä kohtaan, vaan lämpimiä ja ystävällisiä. Osoittakaamme muita ihmisiä kohtaan sitä ystävällisyyttä, jota Jumala osoittaa meitä kohtaan. Kristitty ei myöskään katso henkilöön, kenelle osoittaa ystävällisyyttä. Pakanatkin ovat ystävällisiä niille, jotka ovat heille ystävällisiä. Mutta kristitty on kutsuttu osoittamaan ystävällisyyttä jopa niille, jotka vainoavat ja vihaavat häntä. Kristitty voittaa ystävällisyydellään vihan. Hän heijastaa sitä ystävällisyyttä, jota Jumala osoittaa syntisiä kohtaan.

Luther selittää jälleen: ”Ystävällisyys on tavoissa ja koko elämässä ilmenevää miellyttävää hyväntahtoisuutta. Kristityt eivät saakaan olla töykeitä ja äreitä, vaan lienteitä, lempeitä, ihmisrakkaita ja alentuvalaisia, sellaisia joiden kanssa halusta seurustellaan, jotka peittävät toisille sattuneita erehdyksiä tahi ainakin selittävät ne parhain päin, jotka mielellään väistyvät toisten tieltä ja sietävät vaikeasti käsiteltäviä ihmisiä. – Sanovathan pakanatkin: Saat kyllä olla tietoinen ystäväsi heikkouksista, mutta älä häntä silti vihaa. Näin menetteli Kristus, niinkuin evankeliumi paikka paikoin näyttää. Pietarin kerrotaan heltyneen itkuun aina kun muisti sitä lempeyttä, jota Kristus jokapäiväisessä seurustelussa osoitti. Tämä on parhaimpia hyveitä ja välttämätön elämässä kaikin puolin.” (Galatalaiskirjeen selitys, s. 648)

Hengen hedelmä on hyvyys

”Ennen te olitte pimeys, mutta nyt olette valkeus Herrassa. Vaeltakaa valkeuden lapsina – sillä kaikki hyvyys, vanhurskaus ja totuus on Hengen hedelmää – ja tutkikaa, mikä on otollista Herralle. Älkää myöskään olko osallisia pimeyden hedelmättömiin tekoihin.” (Ef. 5:8–11a) Hyvyys on myös Hengen hedelmää. Jumala on hyvä. Valkeuden lapsina meidänkin tulee siis vaeltaa hyvydessä. Meidän tulee tutkia, mikä on hyvää ja Jumalan tahdon ja olemuksen mukaista, ja karttaa kaikkia pimeyden hedelmättömiä tekoja.

”Sitä varten aina rukoilemmekin teidän puolestanne, että meidän Jumalamme katsoisi teidät kutsumisensa arvoiseksi ja tekisi täydelliseksi kaiken halunne hyvään ja uskonne teot voimassa, jotta meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimi kirkastuisi teissä ja te hänessä, meidän Jumalamme ja Herran Jeesuksen Kristuksen armon mukaan.” (2. Tess. 1:11–12) Kun teemme hyvää, Kristuksen nimi kirkastuu meissä.

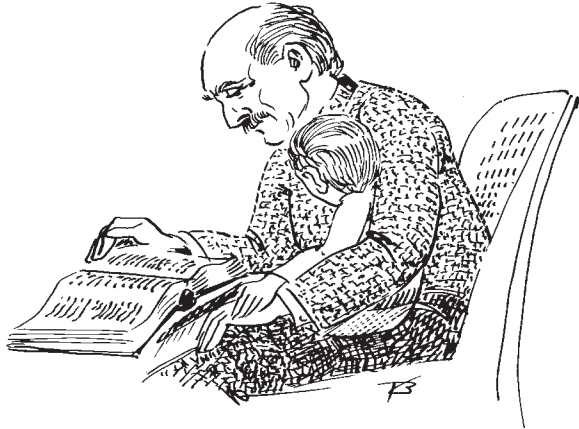
”Ja vielä, veljet, kaikki, mikä on totta, mikä kunnioitettavaa, mikä oikeaa, mikä pyhää, mikä rakastettavaa, millä on hyvä maine, jos on jokin hyve ja jos on jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa.” (Fil. 4:8) Elämämme ja ajatuksemme tulisi olla kaiken hyvän ja kauniin täyttämää. Kiinnittäkäämme siis myös huomiomme siihen, millä täytämme ajatuksemme, silmämme, korvamme, suumme ja sydämemme. Täytyykäämme kaikella hyvällä, ja tehkäämme myös ahkerasti kaikkea hyvää.

”Älkää eksykö, Jumala ei salli itseään pilkata, sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää. Se, joka lihaansa kylvää, lihasta turmeluksen niittää, mutta se, joka Henkeen kylvää, Hengestä iankaikkisen elämän niittää. Kun hyvää teemme, älkäämme lannistuko, sillä saamme ajan tullen niittää, jos emme väsy. Sen tähden, kun meillä vielä on aikaa, tehkäämme hyvää kaikille, mutta varsinkin uskon perhevälle.” (Gal. 6:7–10)

Harjoittakaamme siis itseämme kaikessa hyvydessä. Kasvakoon meissä kaikki se, mikä on hyvää. Hylätkäämme paha. Kylväkäämme Henkeen, niin saamme kerran myös niittää iankaikkisen elämän.

Dani Puolimatka

Hengen hedelmä on uskollisuus

”Jumala on uskollinen, hän, jonka kautta olette kutsutut hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme yhteyteen.” (1. Kor. 1:9) Raamattu kuvaa Jumalaa uskolliseksi. Kun Jumala lupaa jotain, hän pysyy uskollisena lupaukselleen. Hän ei petä, vaan hän pitää sen, minkä on luvannut.

”Jos olemme uskottomia, pysyy kuitenkin hän uskollisena. Itseään hän ei voi kieltää.” (2. Tim. 2:13) Vaikka me olisimme olleet uskottomat, niin Jumala pysyy silti uskollisena lupauksilleen. Hän antaa meille anteeksi syntimme Kristuksen tähden, niin kuin on luvannut. Jumala ei voi kieltää itseään, hän ei voi valehdella tai pettää ihmistä, sillä se ei ole Jumalan olemuksen mukaista. Siksi me voimme luottaa täysin hänen lupauksiinsa.

Olkaamme siis mekin uskollisia. Pitäkäämme se, minkä lupaamme. Älkäämme luvatko sellaista, mitä emme voi toteuttaa. Jeesus opettaa: ”Olkoon teidän puheenne: 'On, on', tai: 'ei, ei.'” (Matt. 5:37) Osoittautukaamme sanamme mukaisiksi.

Osoittakaamme uskollisuutta Jumalan sanan lukemisessa ja kuulemisessa. Kantakaamme uskollisesti rukouksessa lähimmäisemme tarpeet Jumalan eteen. Olkaamme uskollisia Jumalan käskyjen noudattamisessa. Olkaamme uskollisia lähimmäisillemme. Älkäämme pettäkö heitä, vaan osoittakaamme heille uskollista rakkautta, olkaamme heidän tukena ja apunaan kun he tarvitsevat meitä. Suokoon Jumala, että meidät havaittaisiin uskollisen Isämme uskollisiksi lapsiksi.

Dani Puolimatka

Hengen hedelmä on sävyisyys

Muistuta heitä olemaan hallituksille ja esivalloille alamaisia ja kuuluisia sekä kaikkiin hyviin tekoihin valmiita, etteivät ketään herjaa, eivät riitele, vaan ovat lempeitä ja osoittavat kaikkea sävyisyyttä kaikkia ihmisiä kohtaan.” (Tiit. 3:1–2) Ystävällisyyden lähelle tulee myös sävyisyys, joka on sekin yksi Hengen hedelmistä. Kristityn tulee olla lempeä ja sävyisä kaikkia ihmisiä kohtaan. Ihmisille ei tule olla töykeitä ja epäkohteliaita.

On syytä varoa vääränlaista kovuutta, esimerkiksi keskusteltaessa muiden ihmisten kanssa. Jopa nuhtelustakin sanotaan Raamatussa: ”Veljet, jos joku tavataan jostakin rikoksesta, ojentakaa te, hengelliset, häntä sävyisyyden hengessä, ja ole varuillasi, ettet sinäkin joutuisi kiusaukseen.” (Gal. 6:1) Silloinkin, kun on tarpeen ojentaa rikkonutta veljeä, tämän tulee tapahtua sävyisyyden hengessä. Joskus on tarpeen olla kovakin, mutta edellä mainittujen Raamatun kohtien perusteella on selvää, että lähtökohta on se, että nuhtelun ja ojennuksenkin tulee tapahtua ensi sijassa sävyisyyden ja lempeyden hengessä.

Niin kuin kaikki Hengen hedelmät, tämäkin heijastaa sitä, millainen Jumala on. ”Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitevaa lampun sydäntä hän ei sammuta.” (Jes. 42:3) ”Hän parantaa ne, joilla on särjetty sydän, ja sitoo heidän haavansa.” (Ps. 147:3) ”Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä olen lempeä ja nöyrä sydämeltä, niin löydätte levon sieluillenne.” (Matt. 11:29) ”Minä, Paavali, itse kehotan teitä Kristuksen laupeuden ja lempeyden kautta.” (2. Kor. 10:1a)

Seurtaakamme siis tässäkin Herramme esimerkkiä. Olkaamme mekin nöyriä ja lempeitä sydämeltämme. Kohdelkaamme toisiamme kaikella lempeydellä ja sävyisyydellä. Tukekaamme heikkoja, sitokaamme haavoja, voittakaamme sävyisyydellä kovuus ja nöyryydellä ylpeys. Näin heijastamme elämässämme Kristuksen mieltä, olemmehan kastetut jäseniksi hänen ruumiiseensa.

Hengen hedelmä on itsehillintä

”Niin pyrkikää sen tähden kaikella ahkeruudella osoittamaan uskossanne avuja, avuissa tietoa, tiedossa itsehillintää, itsehillinnässä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalanpelkoa, jumalanpelossa veljellistä rakkautta ja veljellisessä rakkaudessa yhteistä rakkautta.” (2. Piet. 1:5–7) Kristityn tulee osoittaa uskossaan kaikella ahkeruudella mm. itsehillintää. Lankeemuksen tähden ihmisessä on taipumus syntyä. Meissä on haluja, jotka vetävät meitä toimimaan vastoin Jumalan tahtoa. Synti kietoo meidät, niin että suljemme sydämemme Jumalalta ja sen sijaan jumaloimme itseämme. Meissä on halu elää niin kuin olisimme itse jumala, ja siksi meissä on myös voimakas kiusaus toteuttaa kaikki mielihalumme.

Siksi Raamattu rohkaisee kristittyä harjoittamaan itseään itsehillinnässä. ”Ettekö tiedä, että ne, jotka stadionilla juoksevat, tosin kaikki juoksevat, mutta yksi saa voittopalkinnon? Juoskaa niin kuin se, että sen saavuttaisitte. Mutta jokainen kilpailija noudattaa itsehillintää kaikessa, he saadakse katoavan seppeleen, mutta me katoamattoman. Minä en siis juokse umpimähkään enkä nyrkkeile kuin ilmaan huitoen, vaan kuritan ruumistani ja orjuutan sitä, etten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hylätyksi.” (1. Kor. 9:24–27)

Näemme näistä Paavalin sanoista, että hän itse ”kuritti ruumistaan”, jotta hän harjoittaisi itseään itsehillinnässä. Tässä pätee se lainalaisuus, että ihminen on sielun ja ruumiin kokonaisuus. Siksi voimme harjoittaa myös mielen itsehillintää ruumiillisten harjoitteiden kautta. Kun kieltäydymme jostain, mitä ruumiimme kaipaa, me harjoitamme silloin itsehillintää myös mielemme osalta. Tämä on juuri esimerkiksi ruoasta paastoamisen yksi merkityksistä. Paasto ei ole sitä varten, että sillä voisimme jotain ansaita Jumalan edessä tai voisimme näyttää muille, kuinka hengellisiä olemme. Paaston yksi tarkoitus on juuri se, että harjaannumme itsehillinnässä.

Kun kieltäydymme joksikin aikaa asioista, joita ruumiimme ja/tai mielemme kaipaa, me opimme itsehillintää. Me voimme siis opetella itsehillintää kieltäytymällä myös sellaisista asioista, joista meidän ei itsessään ole tarve kieltäytyä. Näin voimme kasvaa tällaisten harjoitteiden kautta itsehillinnässä, niin että pystymme sitten myös paremmin hillitsemään itseämme silloin, kun syntiset halut ja mieliteot houkuttelevat tekemään asioita, jotka ovat vastoin Jumalan tahtoa.

Pyrikäämme siis ahkeruudella ja kaikin tavoin kasvamaan itsehillinnässä, jotta emme uudestaan lankeaisi syntisten himojemme orjiksi, vaan voisimme palvella Jumalaa kaikessa pyhydessä ja vanhurskaudessa.

Dani Puolimatka

Jumala on turvamme ja elämämme lähde

HERRA, armosi ulottuu taivaisiin, totuutesi pilviin asti. Vanhurskautesi on kuin Jumalan vuoret, sinun tuomiosi kuin suuri syvyys, ihmistä ja eläintä sinä autat, HERRA. Kuinka kallis onkaan armosi, Jumala! Ihmislapset etsivät siipiesi suojaa. Heidät ravitaan huoneesi lihavuudella. Sinä annat heidän juoda suloisuutesi virrasta. Sillä luonasi on elämän lähde. Valkeudessasi me näemme valkeuden. Säilytä armosi niille, jotka tuntevat sinut, ja vanhurskautesi oikeamielisille. (Ps. 36:6–11)

Tässä psalmissa meille puhutaan Jumalasta, siitä millainen hän on, hänen hyvydestään, armostaan ja ihmeellisyydestään. Tutkimme tänään kohta kohdalta sitä, mitä tämä psalmi opettaa meille.

Tekstimme alkaa sanoilla: ”HERRA, armosi ulottuu taivaisiin, totuutesi pilviin asti.” Jumalan armo on niin suuri, että se täyttää koko maailman, se ulottuu taivaisiin asti. Kuinka totta tämä onkaan, sillä eikö Jeesus kuollut koko maailman edestä? Eikö Kristus sovittanut koko maailman synnin, niin kuin apostoli Johannes kirjoittaa: ”Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman

syntien.” (1. Joh. 2:2) Tai apostoli Paavali kirjoittaa: ”Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomisiaan, ja hän asetti keskuuteemme sovituksen sanan.” (2. Kor. 5:19)

Tämä sovituksen sana on lähetetty koko maailmaan. Kaikille kuulutetaan: synnit on sovitettu ja anteeksiannettu. Jumalan armo on kaikille tarjolla Kristuksessa. Ei suotta Daavid tekstissämme totea: ”Kuinka kallis onkaan armosi, Jumala!” Jumalan armototuus ulottuu todella pilviin asti.

Seuraavaksi Daavid kirjoittaa: ”Vanhurskautesi on kuin Jumalan vuoret, sinun tuomiosi kuin suuri syvyys.” Jumala on vanhurskas ja pyhä, hänen vanhurskautensa on kuin Jumalan vuoret. Jumalan tuomioita sanotaan suuren syvyyden kaltaiseksi. Nykyään meillä on sukellusveneitä ja muita sellaisia, joiden avulla olemme hieman voineet tutkia suurten valtamerten syvyyksiä. Mutta meillekin merten syvyyksiin kätkeytyy lukemattomia salaisuuksia, joita emme ole voineet tutkia, joko meren syvyyden tähden tai sen tähden, että meri on niin laaja. Tänäkin päivänä

merten syvydet ovat suurimmalta osalta tutkimattomia. Kuinka paljon merten syvydet olivatkaan tutkimattomia siihen aikaan, kun Daavid kirjoitti tämän psalmin.

Näin suuri syvyys kuvaa Jumalan tuomioiden tutkimattomuutta. Roomalaiskirjeessä Paavali kirjoittaa: ”Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä!” (Room. 11:33) Ja toisessa psalmissa Daavid kirjoittaa: ”Suuri on HERRA ja sangen ylistettävä, ja hänen suuruutensa on tutkimaton.” (Ps. 145:3) Jumala on ihmeellinen ja tutkimaton. Mikään tässä maailmassa ei tapahdu hänen sallimatta. Hän ohjaa kaikkia maailman tapahtumia tutkimattomien tuomioidensa mukaan.

Mutta kiitos Jumalalle hän on myös ilmoittanut itsensä! Hebrealaiskirjeessä sanotaan: ”Kun Jumala oli muinoin puhunut monta kertaa ja monella tapaa isille profeettojen kautta, hän on puhunut näinä viimeisinä päivinä meille Pojan kautta.” (Hepr. 1:1–2a) Me voimme tietää Jumalasta sen, mikä hän on ihmisille ilmoittanut. Siksi me myös tiedämme, että vaikka Jumalan tuomiot, vaikka hänen maailmanhallintansa ja johdatuksensa on meille tutkimaton, se kuitenkin kaikki tapahtuu Kristuksen Kirkon, Jumalan omien hyväksi ja parhaaksi, niin kuin Paavali kirjoit-

taa: ”Mutta tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen päätöksensä mukaan ovat kutsutut.” Niinpä me saamme luottaa, että mitä ikinä tapahtuu, vaikka Jumalan tuomiot olisivat kuinka tutkimattomia tahansa, me tiedämme kuitenkin, että ne koituvat meidän parhaaksemme.

Sillä eikö Daavidkin jatka tekstissämme sanoilla: ”ihmistä ja eläintä sinä autat, HERRA.” Jumala haluaa auttaa, hän haluaa pelastaa. Hän haluaa kaikkien ihmisten pelastusta. Kaiken ahdinkomme ja ahdistuksemme, murheemme ja surumme ja syntihätämme keskellä Jumala tahtoo auttaa meitä.

Jopa eläimiä hän haluaa auttaa. Tässä yhteydessä voi lyhyesti vähän sivuhuomiona todeta, että toisin kuin usein nykyään ajatellaan ja kuulee puhuttavan, ihminen ei ole eläin. Ihminen on ainutlaatuinen Jumalan luoma olento. Ainoastaan ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, ja ihminen on paljon korkeampiarvoinen kuin eläin. Mutta toisaalta opimme tästä kohdasta myös sen, että eläimetkin ovat Jumalalle arvokkaita, sillä hän haluaa auttaa myös eläimiä. Niinpä emme voi kristittyinä kohdella eläimiä miten tahansa. Jumala kyllä antaa ihmiselle luvan teurastaa ja syödä eläimiä ja hyödyntää eläimiä ravinnoksi ja muulla tavoin, kuten tekemällä villasta vaatteita jne. Mutta tämän

tulisi kuitenkin tapahtua niin, että emme käytä väärin ja kohtelee julmasti ja rakkaudettomasti Jumalan luomakuntaa. Onhan se Jumalan luomakunta, ja onhan ihmisen tehtävä rakastaa, viljellä ja varjella, ei vihata, tuhota ja hävittää.

Seuraavaksi Daavid kirjoittaa: ”Ihmislapset etsivät siipiesi suojaa.” Jumala on vahva turva ihmisille. Hän suojaa omiaan niin kuin lintuemo joka kokoaa poikasensa siipiensä alle ja suojelee niitä. Psalmeissa tähän viitataan useasti:

”Varjele minua kuin silmäterää, kätke minut siipiesi suojaan.” (Ps. 17:8) ”Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen, sillä sieluni turvaa sinuun. Turvaan siipiesi suojaan, kunnes onnettomuudet ovat ohi.” Jeesus sanoo Jerusalemmille: ”kuinka usein olenkaan tahtonut koota lapsesi, niin kuin kana kokoaa poikasensa siipiensä alle!” (Luuk. 13:34) Jumala haluaa suojella ja varjella meitä. Hän on meidän turvamme. Turvamme kaikessa onnettomuudessa, hä-

dässä, sairaudessa, ahdistuksessa, ja ennen kaikkea synnin hädässä. Jumalan luota löydämme armon, löydämme turvan, löydämme anteeksiantamuksen, pelastuksen, iankaikkisen elämän, löydämme lohdun ja parannuksen haavoitetulle sielullemme. Jumalan luokse on hyvä tulla etsimään suojaa.

Jatkaahan Daavidkin tekstisämme: ”Heidät ravitaan huoneesi lihavuudella. Sinä annat heidän juoda suloisuutesi virrasta. Sillä luonasi on elämän lähde.” Jumala ravitsee meitä huoneensa lihavuudella, se on niillä lahjoilla, jotka hän on Seurakunnalleen antanut: armonvälineet, sana, kaste ja ehtoollinen ravitsevat Jumalan omia armolla ja elämällä. Ne ovat Jumalan suloisuuden virta, josta saamme juoda ilmaiseksi elävää vettä. Niissä meillä on tarjolla elämä ja autuus, anteeksiantamus ja pelastus. Niissä meille annetaan Kristus kaikkine lahjoineen. Kristuksen luona meillä on elämän lähde, iankaikkisen elämän ja kirkkauden lähde. Hänen luonaan saamme virvoituksen kun uuvumme vaeltamaan ja taistelemaan syntiämme vastaan, kun lankeamme ja kompastumme, Kristus itse vahvistaa meitä huoneensa lihavuudella, suloisuutensa virralla ja elämän lähteellään.

Vielä Daavid kirjoittaa: ”Valkeudessa me näemme valkeuden.”

Me olemme pimeydessä, mutta Jumala valaisee meidän pimeytemme. Hänen sanansa on kirkas valo, joka loistaa pimeässä. Niin kuin psalmissa sanotaan: ”Sinun sanasi on jalkojeni lamppu ja valo tielleni.” (Ps. 119:105) Jumalan sana ohjaa meidät oikealle tielle. Kun seuraamme sitä, emme voi eksyä vaan löydämme perille. Kiinnittäkäämme siis katseemme Jumalan sanaan. Olkoon se meidän valomme ja oppaamme. Ohjatkoon se meitä oikeaa tietä pitkin.

Tekstimme päättyy rukouksen sanoihin: ”Säilytä armoni niille, jotka tuntevat sinut, ja vanhurskautesi oikeamielisille.” Tässä rukouksemme kaikkien uskovien puolesta, ja saamme itsemmekin lukea tähän joukkoon. Rukoilemme, että Jumala säilyttää armonsa ja vanhurskautensa omilleen, niille jotka tuntevat hänet ja jotka vaeltavat hänen valkeudessaan oikeamielisinä. Jumalan omat ovat juuri niitä, jotka jatkuvasti turvaavat Jumalan armoon Kristuksessa ja kasvavat oikeamielisyydessä ja kaikissa Hengen hedelmissä. Niin mekin saamme tänään turvata Jumalan armoon ja rukoilla, että Jumala aina säilyttäisi sen meille, että turvaisimme kaikki elämämme päivät Jumalan armoon, ja vaeltaisimme oikeamielisesti ja rakkaudessa Jumalaa ja lähimmäisiämme kohtaan. Aamen.

Dani Puolimatka

Paljon tehtävää

Vuorin talon pihalla tehtiin töitä. Äiti lajitteli varastossa säilytettyjä tavaroita seinän viereen. Eevi oli apunaan avaten ja sulkien kasseja ja laatikoita. Stiinan tehtävä oli pitää seuraa Otsolle, joka muuten olisi levittänyt ympäriinsä kaikki tavarat. Nyt pikkuveli oli varsin tyytyväinen jakamattomasta huomiosta, jota hän Stiinalta sai.

Miro nosti isän kanssa peräkärryyn viimeisiä sinne mahtuvia paketteja. He olivat lähdössä viemään niitä keräykseen. Topi-pastori oli kertonut ulkomailla asuvista ihmisistä, joilla oli suuri tarve vaatteille ja työvälineille – ihan ruuallekin. Autossa Miro sai jo istua isän vieressä etupenkillä. Matkan aikana hän katseli kuvia ihmisistä, joille avustusta oltiin keräämässä. Heidän kotinsa ja pihapiirinsä näytti aika erilaiselta. Miro mietti, millainen koulu heillä mahtoi olla?

Kun he saapuivat perille ja alkoivat purkaa tavaroita peräkärrystä, Miro huomasi, että tavaroita vastaanottamassa oli joitain tutun näköisiä ihmisiä. Hän oli nähnyt heidätkin kuvissa, joita hän oli autossa tutkinut. Kun lasti oli saatu siirrettyä sisään, isä ja Miro juttelivat vielä hetken työntekijöiden kanssa. Miro sai kuulla, että myös Raamattuja ja Katekismuksia vietiin muiden tarpeiden mukana. Avustustyöntekijät kertoivat, että tämä työ oli heille annettu tehtävä ja että he halusivat että vaatteiden ja ruoan lisäksi ihmiset saisivat myös mahdollisuuden kuulla ja oppia Jumalan sanaa.

Kotimatalla Miro ja isä juttelivat avustustyöstä ja miten Raamatussa opetetaan pitämään toisten uskovien tarpeet omana ja iloiten harjoittamaan laupeutta (Room. 12:8, 13). Miron mielestä avustustyöntekijöiden työ oli ihailtavaa. Matkalla isä pysähtyi käymään kaupassa. Miro kävi samalla ostamassa postista äidin tarvitsemaa pakkausteippiä. Hän tapasi matkalla Topi-pastorin, joka tervehti häntä reippaasti samalla, kun kiiruhti polkupyörälleen. – Topikin tekee todella tärkeää työtä, jota Jeesus on käskenyt tehdä, hän pohti.

LAPSILLE

Illalla isä huomasi, että Miron huoneessa oli vielä valo päällä. – Hei kaveri. Eikö sinua vielä väsyttä? Isä kysyi kurkistaessaan sisään. – No väsyttää, Miro vastasi, mutta mietin vain... – Mietit vain? Isä hämmästyi. – Voinko minä auttaa jotenkin? – No kun muut ihmiset tekevät niin hienoa työtä ja tärkeitä asioita, mutta tuntuu että minä en tee mitään hyödyllistä. Haluaisin auttaa evankeliumin levittämisessä, niin kuin Topi-pastori, tai ne avustustyöntekijät. Jotain tärkeää.

– Ymmärrän, mitä tarkoitat, isä vastasi mietteliäänä. Sitten isä sanoi: – Kuule, on ilo kuulla, että evankeliumi on sinulle tärkeä asia. Sehän on sanoma syntien anteeksisaamisesta Jeesuksen ristinkuoleman tähden. Mutta vaikka me kaikki emme ole pastoreita, tai tee töitä ulkomailla, niin jokaiselle meistä on Jumalalla tehtävä. – Millainen tehtävä? Miro kysyi. – Oman kutsun mukainen, isä hymyili. – Onko minut muka kutsuttu johonkin tehtävään? poika ihmetteli. – Kuule, kyllä on, isä vakuutti. Hän otti Raamatun ja he lukivat yhdessä isän näyttämiä paikkoja. Hetken kuluttua Miro suorastaan säteili: – Jumala on siis kutsunut minut näin moneen tehtävään! – Eikö olekin hienoa? isä myötäili, – Jumalan sana osoittaa meille kaikille kutsunsa. Minä olen äidille aviomies, teille lapsille isä, työpaikallani olen työntekijä, ja... – Ja mummolle olet poika! Eevin ääni kuului ovelta. – Te juttelette liian kovalla äänellä. Sitä paitsi minulla on asiaa Mirolle. – No, mitä? Miro kysyi. – Kiitos, kun autoit mua englanninlaksyjen kanssa. Olet paras, Eevi sanoi hiljaa ja halasi hellästi isoveljeään. – Ei vaikuta ihan hullummalta tuo veljenkään kutsumus, sanoi isä ja iski silmää Mirolle. – No ei, Miro ajatteli ja kiitti sinä iltana Jeesusta koko perheestään.

Markus Mäkinen

Tehtävä

Mitäköhän isä ja Miro Raamatusta lukivat? Etsi raamatunkohdat ja mieti, mitä kutsumuksia sinulla mahtaa olla?

Gal. 6:6

1 Tim. 6:12

Ef. 6:1

1 Piet. 2:9

Ef. 6:4

1 Joh. 2:13-14

Kol. 3:20

Hartaus

Herra, luo minuun puhdas sydän

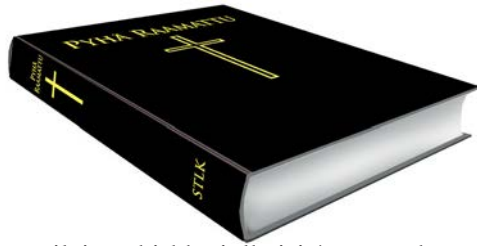
Kuningas Daavid rukoili: ”Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki.” (Ps. 51:12) Tämän rukouksen hän lausui sen jälkeen, kun hän ensin oli langennut syntiin ja profeetta Naatan oli tullut hänen luokseen.

Daavidin rukous on oman syntinsä tuntevan ja Jumalan armoon luottavan uskovan ihmisen rukous. Koko hengellinen elämä, uskon syntyminen, säilyminen, kaikki uskon hedelmät ja viimein perille pääseminen taivaan kirkkauteen on Jumalan lahjaa. Daavid oli sen omasta kokemuksestaan käsittänyt. Kuninkaan asema, ihmisten arvostus, menestys valtakunnan asioissa – mikään näistä ei antanut sielulle rauhaa eikä voinut pyyhkiä pois hänen syntiään. Sielun turva riippui täysin Jumalan armosta. Tämän armon Daavid tunsu Jumalan sanan ja lupauksen perusteella.

Sinun tilanteesi on autuuden kannalta sama kuin kuningas Daavidilla. Maalliset olosi ja vaiheesi ovat kovin erilaiset kuin hänellä. Kaikkein tärkeimmässä asiassa tilanteesi on kuitenkin aivan sama. Apunasi on Jumalan armolupaus, joka tuo syntien anteeksiantamuksen omaksesi. Kun rukoilet uskossa säilymistä, kasvamista ja perille pääsemistä, saat tehdä sen täysin luottaen Jumalan lupaukseen. Tällaisia sielusi autuuden kannalta välttämättömiä asioita saat rukoilla täysin varmana siitä, että Jumala täyttää lupauksensa ja antaa sinulle autuuden. Hän, joka on aloittanut hyvän työnsä, vie sen päätökseen. Jumala tahtoo sinun pelastustasi, ja juuri sen tähden on antanut Poikansa uhriksi edestäsi. Siksi saat täysin luottavaisena pyytää, että hän puhdistaa sydämesi armollaan ja vahvistaa sinua uskon tiellä.

Kimmo Närhi

Uuden käännöksen hinta on 50,- sisältäen toimituskustannukset.

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen kirkko julkaisi 4. marraskuuta 2017 uuden raamatunkäännöksen uskonpuhdistuksen 500-vuotisjuhlassa Lahdessa.

Käännös saattaa Raamatun sujuvalle suomenkielille kristikunnan ikaikaista uskoa kunnioittaen. Käännöksen ohjaava periaate on Raamatun kunnioittaminen Jumalan sanana, ja se perustuu mahdollisimman tarkasti alkutekstiin. Tässä käännöksessä Raamattu ymmärretään kokonaisuutena, joka opettaa samaa totuutta ja kaikki kirkastaa Kristusta. Käännös on Kristus-keskeinen ja tuo esiin syntisen vanhurskauttamisen Kristuksen tähden Raamatun pääoppina. Otsikoissa tuodaan näkyviin Kristus-lupauksia jo Vanhassa testamentissa, niin että alusta lähtien lukijalle tulee selväksi Vapahtajan sukulinja, luvattu syntien sovitus ja Messias-usko.

”Rauha teille”

Pastori teol. tri Markku Särelän saarnakirjasarja sisältää useita saarnoja kirkkovuoden pyhäpäiville. Saarnojen keskuksena on evankeliumi. Kirjat tarjoavat monipuolista opetusta ja vahvistavat luottamusta Jumalan armoon. Jokaisessa kirjassa on 480 sivua.

**4 kirjan sarja yhteishintaan:
Kirjamyynnistä tai pastoreilta!**

30,-
(+toimituskulut)

Kastettu

30.6.2018 on pyhässä kasteessa Jumalan lapseksi ja Helsingin seurakuntamme jäseneksi liitetty *Hilla Maria Annikki Anolin* Somerolta. *"Mun Jeesus kastoi, itse puki mun taivaan juhlapuvulla. Hän mun lapsuksensa luki, kaunisti autuudellansa. Mun verellään hän lunasti, sen todistaa nyt kasteeni."* SK 108

Vapahtajamme on kutsunut luokseen lepoon Helsingin seurakuntamme jäsenen, Greta Könösen (os. Wege-lius) 29.6.2018. Hän nukkui Herran rauhaan Hollolassa 96 vuoden iässä.

"On siellä päivä ainainen Karitsa armossaan, ja voiton kruunun ihmeisen mä Jeesukselta saan." SK 534

Konfirmoitu: *Saija Finnilä* on käynyt rippikoulun ja konfirmoitu Tampereen seurakunnassa 29.6.2018.

Runsaasti aineistoa pyhäkoulun opettajille

Vanhasta testamentista ja Uudesta testamentista

- UT, osa 1: Jeesus
- UT, osa 2: Lisää Jeesuksen opetuksia
- UT, osa 3: Jeesus meidän edestämme
- UT, osa 4: Apostolien teot
- VT, osa 1: Luominen - Joosef
- VT, osa 2: Mooses - tuomarien aika
- VT, osa 3: Saul - Elia
- VT, osa 4: Babyloniaan ja takaisin

<http://www.luterilainen.com/fi/pyhäkoulun-opettajille>

Toimintatietoja

Helsinki, Jumalanpalvelus sunnuntai-
sin klo 11.00, HPE 15.7., 29.7., 12.8.,
26.8., 9.9., 23.9. Pyhäkoulusta kysy
pastori Markus Mäkiseltä.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Ju-
malanpalvelus* (HPE) klo 15: 5.8.,
19.8.

Raamattutunti ja pyhäkoulu (paikka
vaihtelee, kysy Dani Puolimatkalta
lisätietoja): 12.8., 26.8.

Joensuu/Kontiolahdi, la 9.6. (Huom!
muuttunut päivä) ja 11.8. *jumalanpal-
velus* (HPE) klo 18.

Jyväskylä, Ansaritie 5 A 21, *jumalan-
palvelus* klo 16: 12.8., 26.8. (HPE),
9.9., 23.9. (HPE), 7.10., 4.11., 18.11.
(HPE), 2.12., 16.12. (HPE)

Kokkola, to 16.8. *jumalanpalvelus*
(HPE) klo 18.30.

Kyyjärvi, to 16.8. *jumalanpalvelus*
(HPE) klo 14.

Lahti, *Jumalanpalvelukset* (HPE)
klo 16, 15.7., 5.8., 19.8., 2.9., 16.9.
Raamattutunnit Heprealaiskirjeestä
alkavat elokuussa. Lisätietoa pastori
Mäkiseltä.

Tampere, *jumalanpalvelukset* Siita-
majalla syyskuun loppuun asti. (ks.
Siitamaja)

Siitamaja, Siitamaja 33, Orivesi: *Ju-
malanpalvelukset* joka sunnuntai klo
11. HPE pääsääntöisesti kuukauden 2.
ja 4. sunnuntai.

Turku, *Jumalanpalvelus* (HPE) kerran
kuussa elokuusta lähtien. Tiedustele
pastori Markus Mäkiseltä.

Tyrnävä, pe 17.8. *jumalanpalvelus*
(HPE) klo 15.30.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja la 18.8.
jumalanpalvelus (HPE) klo 11.

Pastori Edward Brockwell Ansari-
tie 5 A 21. 40520 Jyväskylä.

Puh. 050 433 1100.

edward.brockwell@luterilainen.com

Pastori Vesa Hautala Kullervon-
katu 1-3 D 95, 33100 Tampere,
Puh. 040 844 5368.

vesa.hautala@luterilainen.com

Pastori Markus Mäkinen Silta-
voudintie 1 B 16, 00640 Helsinki.
Puh. 040 752 1156.

markus.makinen@luterilainen.com

Pastori Kimmo Närhi Luhtikatu 3
A 6, 15500 Lahti.
Puh. 040 7567 659.

kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Dani Puolimatka Hilpi
Kummilan tie 16 A 10 13200 Hä-
meenlinna. Puh. 044 080 2861. dani.
puolimatka@luterilainen.com

www.luterilainen.com

www.pyhäkoulu.fi

Sisällys:

Rakkauden kautta vaikuttava usko, Martti Luther.....	122
Pyhitys, DP.....	123
Mitä on pyhitys, KN.....	124
Pyhityksen suhde vanhurskauttamiseen, KN.....	125
Mikä saa aikaan pyhityksen? KN.....	126
Pyhityksen epätäydellisyys, KN.....	127
Uskon alkaja ja täyttävä, EB.....	128
Hengen hedelmä on rakkaus, DP.....	133
Hengen hedelmä on ilo, DP.....	134
Hengen hedelmä on rauha, DP.....	135
Hengen hedelmä onpitkämielisyys, DP.....	136
Hengen hedelmä on ystävällisyys, DP.....	137
Hengen hedelmä on hyvyys, DP.....	138
Hengen hedelmä on uskollisuus, DP.....	139
Hengen hedelmä on sävyisyys, DP.....	140
Hengen hedelmä on itsehillintä, DP.....	141
Jumala on turvamme ja elämämme lähde, DP.....	142
Lapsille - Paljon tehtävää, MM.....	146
Herra, luo minuun puhdas sydän, KN.....	148
Ilmoituksia ja kirjoja.....	149
Toimintatietoja.....	150-151
Kansi: Uusi puku, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilauhinta 2018: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: Dani Puolimatka, Hilpi Kummilan tie 16 A 10, 13200
Hämeenlinna. Puh. 0440-802 861. Sähköposti: dani.puolimatka@luterilainen.com
Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus: seppo.sarela@
luterilainen.com, puh. 045-145 8600. Jos se ei ole mahdollista, niin muutokset
voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700 3033
09 Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com